

עפ"ת 11240/06/22 - אלכס קסלר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 11240-06-22 קסלר נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90518014148
בפני כבוד השופטת רונית בש
המערער אלכס קסלר
נגד
המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

1. מונח לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה חיפה (כב' השופטת רונה פרסון) (להלן: בית משפט קמא) מיום 1/6/22 בתיק המ"ש 3124-03-22, במסגרתה נדחתה בקשת המערער להארכת מועד להישפט בגין בגין הודעת תשלום קנס-דו"ח מיום 30/5/20 המייחס לו עבירה של נהיגה במהירות העולה על המותר.

החלטת בית משפט קמא

2. בהחלטתו ציין בית משפט קמא כי הדו"ח שולם עוד ביום 4/1/21, ומכאן רואים את המערער כמי שהודה, הורשע ונשא את עונשו, על כל המשתמע מכך. בית משפט קמא הוסיף וקבע, כי המערער לא העלה טעמים כבדי משקל, כנדרש, על מנת להאריך את המועד להישפט לאחר ביצוע תשלום הדו"ח. עוד צוין, כי מאישור המסירה ותמצית רישום מרשם האוכלוסין שצירף המערער לבקשתו בפני בית משפט עולה כי הדו"ח נשלח לכתובתו העדכנית של המערער באותו מועד-שד' מוריה 130 בחיפה, והוחזר בציון "לא ידוע במען". עם זאת, ומאחר שהמערער שילם את הקנס ביום 4/1/21, הרי שקמה חזקת המסירה המלמדת כי המערער ידע אודות הדו"ח. כמו כן, המערער הגיש את בקשתו להישפט כעבור למעלה משנה, ביום 8/3/22, מבלי ליתן הסבר מניח את הדעת לשיהוי בהגשת בקשתו.

3. בבקשתו העלה המערער טענה כי שילם את הקנס מפני שחשש מעיקולים. בית משפט קמא קבע כי אין בטענה זו כדי להצדיק קבלת בקשתו במיוחד שעה שהבקשה הוגשה באיחור רב גם ביחס למועד התשלום. בית משפט קמא הוסיף וקבע כי המערער לא העלה טעם מיוחד המצדיק את קבלת הבקשה, תוך שהוסיף וציין כי בקשה להסב את הדו"ח על שם אדם אחר אינה מהווה עילה מוצדקת להיעתר לבקשה, בשים לב לשיהוי הניכר שבהגשתה.

נימוקי הודעת הערעור

4. בפתח נימוקי הערעור מציין את המערער את נסיבותיו האישיות. בין היתר צוין, כי הלה גרוש ואב לשלושה ילדים הנמצאים במשמורת משותפת שלו ושל גרושתו. כאן נטען כי בנו של המערער נדרש להסעתו ע"י המערער על מנת הגיע לבית ספר מחוץ לתחומי העיר חיפה וכן לטיפולים רפואיים, וזאת בנוסף לשני אחיו שגם אותם מסיע המערער למסגרות לימודים.

5. עוד טוען המערער כי נודע לו לפני רק מספר חודשים על הדו"ח עת שהתבקש להפקיד את רישונו במשרד הרישוי עקב צבירת נקודות. לטענתו, הופתע לגלות על אודות הדו"ח שהינו מסוג א/3, אשר מעולם לא הגיע לידי למרות שהוא מתגורר בכתובת אליה נשלחה הודעת התשלום. המערער מעלה טענות כנגד תקינות אישור המסירה. נטען כי מדובר בדף כמעט ריק בו מופיע סימון הדומה לאות V במקום חתימת הדו"ר. צוין כי התאריך אינו ברור וכי אישור המסירה אינו כולל כל פרט מזהה אודות הדו"ר ולא ברור כיצד נעשה ניסיון למסור את ההודעה, אשר חזרה מהסיבה "אינו ידוע במען". המערער טוען עוד כי זמן רב לאחר שהפך הדו"ח לחלוט וצבר תוספת פיגורים, הגיע לדואר לשלם חובות אחרים ואז נודע לו על אודות החוב, אותו מהר לשלם בטרם יינקטו נגדו הליכי גבייה. המערער שב וטוען כי שילם את הדו"ח באיחור ניכר, לאחר ביקור אקראי בדואר, ומחשש שינקטו נגדו הליכי גבייה ומבלי לקבל כל אינפורמציה הנוגעת למהות הדו"ח. משכך, לטענתו, מצב דברים זה שונה ממקרה בו אזרח מבקש לשלם דו"ח אותו קיבל לידי בזמן, טרם הפך לחלוט, ובעצם השלים עם קבלתו.

6. כמו כן, טוען המערער כי לאחר שהתברר לו שהעבירה בוצעה לכאורה ביום שבת בעיר חדרה בה מתגוררים הוריו, זכר שמי שביצעה את העבירה באותו מועד זו אמו ולא הוא. כאן צוין כי באותו יום נסע לבית הוריו בחדרה ומשם נסעו הוא, אמו וילדיו למסעדה ובדרך חזרה ביקש מאמו לנהוג לאחר ששתה כוס בירה.

7. לטענת המערער, בית משפט קמא הורה למשיבה להגיש תגובתה לבקשה, אך זו הוגשה בשיהוי ניכר, ביום 12/4/22 ומבלי שהמשיבה התייחסה לטענות לגופן ועיקר תגובתה התבססה על כך שהמערער שילם את הדו"ח. עוד צוין כי רק בחלוף פרק זמן ניכר נוסף ניתנה החלטת בית משפט קמא הדוחה את בקשת המערער. המערער מבקש לנהוג בו באותה מידת סלחנות בה נהג בית משפט קמא עם המשיבה שלא קיימה את החלטתו ונתנה תגובתה בחלוף זמן ניכר מהמועד שנקבע. לטענתו, בהתחשב בהתנהלות המשיבה, החלטת בית משפט קמא, פוגעת באופן משמעותי בתחושת הצדק, ואינה לוקחת במניין שיקוליה את עיניו הדין שנגרם לו כתוצאה מהמתנה ממושכת של כ- 3 חודשים להחלטת בית המשפט כשחרב פסילת הרישיון מונפת מעל ראשו.

8. בסיכומי של דבר, מבקש המערער לקבל את הערעור ולהורות על מתן הארכת מועד להישפט.

טיעוני באי כוח הצדדים בדיון

9. בדיון בפניי היום חזר ב"כ המערער על האמור בהודעת הערעור תוך ששב והלין על כך שהמשיבה לא הגישה במועד את תגובתה לבקשתו להארכת מועד להישפט. כאן טען ב"כ המערער כי בימ"ש קמא נקט בגישה סלחנית כלפי המשיבה, שכאמור לא הגישה את תגובתה במועד ואילו כלפי המערער לא נקט בגישה סלחנית על כך ששילם את הדו"ח

ושכח מזה. לעניין זה טען ב"כ המערער, כי גם בימ"ש קמא השתהה במתן החלטתו בבקשה להארכת מועד, ובסיכומו של דבר ביקש להתחשב במערער על השיהוי בהגשת בקשתו.

10. עוד טען ב"כ המערער כי המערער זקוק לרישיון הנהיגה שלו לצורך הסעת בנו בן ה-10 המטופל בשל חרדות מהן הוא סובל. נטען כי הוריו של המערער מגיעים מחדרה על מנת להסיע את הבן שאינו מסוגל לכך שיסיע אותו מי שאינו בן משפחה.

11. נוכח האמור בהודעת הערעור ובהינתן טיעוניו בדיון, ביקש ב"כ המערער לקבל את הערעור.

12. ב"כ המשיבה ביקש, מנגד, לדחות את הערעור תוך שציין כי החלטת בימ"ש קמא מנומקת ומעוגנת בחוק ובפסיקה. ב"כ המשיבה הביע פליאה על כך שהמערער זכר את מועד ביצוע העבירה ואילו לא זכר את מועד ביצוע התשלום של הדו"ח שהינו מועד מאוחר יותר. עוד טען ב"כ המשיבה כי המערער הגיש את בקשתו להארכת מועד להישפט זמן רב לאחר שהדו"ח שולם, ובשיהוי רב.

דיון והכרעה

13. מסעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ") עולה, בין היתר, כי בית המשפט רשאי לקיים את המשפט בגין הודעת תשלום קנס גם אם הבקשה להישפט הוגשה באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה) לחסד"פ, בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו. סעיף 229(ה) לחסד"פ קובע, כהאי לישנא:

"תובע רשאי לדון בבקשה שהוגשה לאחר המועדים האמורים בסעיף קטן (א), אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגיש במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה".

14. בית המשפט הנדרש להארכת מועד להישפט שוקל שיקולים הדומים לשיקולים הנשקלים במסגרת דיון בבקשה לביטול פסק דין, שניתן בהיעדר נאשם, המוגשת מכוח סעיפים 130 ו-240 לחסד"פ (ראו: רע"פ 9142/01 סוריא איטליא נ' מ"י, פ"ד נ"ז (6) 793). על המבקש הארכת מועד להישפט להראות טעם טוב וראוי המבהיר מדוע נמנע מהגשת הבקשה להישפט במועד ובית המשפט נדרש לשקול - האם אי העתרות לבקשה יגרור עיוות דין למבקש באופן המצדיק היעתרות לבקשתו.

15. ומהתם להכא: הודעת תשלום הקנס נשלחה בדואר רשום למענו של המערער. היא אמנם חזרה בציון "לא ידוע", אך ביום 4/1/21 שולם הקנס ומשכך, עפ"י סעיף 229(ח) לחסד"פ יש לראות את המערער כמי שהודה, הורשע ונשא עונשו. אף אם ניתן היה לקבל את הסברו הדחוק של המערער כי שילם את הדו"ח אך מחשש שיינקטו נגדו הליכי

גבייה, הרי שהמערער לא נתן הסבר המבהיר את השיהוי הרב עד להגשת בקשתו להארכת מועד להישפט. הבקשה הנ"ל הוגשה רק ביום 8/3/22, היינו בחלוף שנה וחודשיים מאז מועד תשלום הדו"ח אז נודע לו על קיומו. טענת המערער כי שכח את עניין תשלום הדו"ח מעלה אף היא תמיהה שכן סביר היה להניח כי מי שקיבל דו"ח יברר את מקור הדו"ח ולא ישכח את הדו"ח. כאן אציין כי צדק ב"כ המשיבה בטיעונו לפיו העובדה שהמערער זכר היטב את האירוע שהתרחש במועד עריכת הדו"ח, ביום 30/5/20, אולם שכח את אירוע תשלום הדו"ח, המאוחר יותר, מעלה פליאה ותמיהה. כמו כן, אין בידי לקבל את טענת המערער לפיה היה מקום להיעתר לבקשתו על אף השיהוי הרב וזאת כפי שבית משפט קמא אפשר למשיבה להגיש באיחור את תגובתה לבקשתו. אין בכך שבית משפט קמא אפשר למשיבה להגיש באיחור את תגובתה כדי להוות משום שיקול שיש להידרש לו במסגרת דיון לגופו של עניין בבקשה להארכת מועד להישפט.

16. המערער אף לא הצביע על חשש לכך שייגרם לו עיוות דין אם לא ייעתר בית המשפט לבקשתו להארכת מועד להישפט. טענתו של המערער, לפיה הארכת המועד להישפט נדרשת לשם הסבת הדו"חות על שמה של אמו אשר נהגה, לטענתו, ברכב, אינה מהווה נימוק המצדיק, בשלב זה ובהינתן השיהוי הרב, העתרות לבקשתו להארכת מועד להישפט (ראו לעניין זה: רע"פ 1446/14 ריאד נ' מדינת ישראל (26.3.2014); רע"פ 9580/11 יוסף נ' מדינת ישראל (27.12.2011)). אף הטענה כי המערער נדרש להסעת ילדיו למסגרות לימודיות ואחד מהם אף לטיפולים רפואיים, אינה מצדיקה היעדרות לבקשתו, בנסיבות העניין.

17. בסיכומי של דבר, אני קובעת כי צדק בימ"ש קמא בהחלטתו שדחתה את בקשת המערער להארכת מועד להישפט, ובד בבד אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, ה' תמוז תשפ"ב, 04 יולי 2022, בהעדר הצדדים.